

Woord vooraf

Dit gedenkboek heeft als titel meegekregen '50 jaar Mannenkoor Lambardi in woord, beeld en geluid.'

De gedachte hierachter is, dat de geschiedenis van een koor niet alleen gelezen en bekeken-, maar zeker ook beluisterd moet kunnen worden.

Zo is deze jubileumuitgave ontstaan: een gedenkboek, gecombineerd met een CD.

Het boek schetst een beeld van het ontstaan van de vereniging en van het wel en wee van het koor in de afgelopen vijftig jaar.

De zittingsperioden van de verschillende voorzitters lopen als een rode draad door het verhaal, aangevuld met verscheidene rubrieken.

Op de bijgevoegde CD is het koor te beluisteren in zijn verschillende muziekgenres 'door de jaren heen'.

Dit is het resultaat van een gezamenlijke inspanning van koorlid Lambert van den Reek en dirigent Ton Slegers.

De CD-opdruk is verzorgd door Noud Scheepers / firma Van Dommelen

Met deze bijdrage heeft de jubileumuitgave een eigentijdse uitstraling.

De spontaan ingezonden stukken van een aantal koorleden, dirigenten, pianisten en voorzitters, geven bovendien een persoonlijk karakter aan dit gedenkboek.

Bij het samenstellen van dit boek is dankbaar gebruik gemaakt van reeds bestaande geschiedschrijving door onder meer erelid Louis van Gastel. Andere bronnen zijn de geschiedenisboeken van de archivariissen Noud van der Horst en Jo Sneijders; het clubblad de STEM; het gemeentearchief en de herinneringen van koorleden.

Een bijzonder woord van dank richten wij aan het adres van de heer F.G. Pasnagel en mevrouw M.J. Pasnagel – de Kok. Het uitbrengen van deze jubileumuitgave is mede mogelijk gemaakt dankzij hun financiële bijdrage.

Wij wensen u veel lees-, kijk- en luistergenot..

De samenstellers,

Peter van Deursen, Piet Janssen, Jack Kuipers, Jo Sneijders

The background of the entire page is a black and white image of musical notation. It features several staves with notes and lyrics in Dutch. The lyrics are partially obscured by the large text overlay but include phrases like 'pu-bliek, ge-acht pu-bliek!', 'mo-gen wij u e-ven sto...', 'en te-no-ren, die bij voor-keur zich doen ho-ren in het rijk', and 'a-mens bassen en te-no-ren, die bij voor-keur zich doen ho-ren in he...'. There are also musical markings like 'mp' and 'pp sublegg.'.

Mannenkoor Lambardi

50 jaar

1952 - 2002

in 't heden ligt het verleden, in het nu wat worden zal

(Bilderdijk)

Voorwoord burgemeester Jacobs

Als nieuwe burgemeester van Helmond zie ik dagelijks, ter kennismaking, veel informatie over de stad de revue passeren.

Zo vernam ik ook, dat tijdens opgravingen naar het Oude Huijs, de voorganger van het Kasteel van Helmond, een mondharp uit de dertiende eeuw werd gevonden. Dat is een bewijs dat er in Helmond al heel vroeg muziek werd gemaakt.

En muziek maken heeft altijd veel enthousiasme losgemaakt in een stad met inwoners die van oudsher muzikaal zijn aangelegd.

Ik heb dit zelf mogen ondervinden tijdens mijn installatie op 2 juli 2002 als burgemeester van deze gemeente.

Mijn vrouw en ik hebben geweldig genoten van het prachtige optreden van mannenkoor Lambardi en hopen in de toekomst daar meer van mee te maken.

Als beschermheer van de koren in mijn vorige gemeente draag ik al wat zingt een warm hart toe en ik ben zeer ingenomen met de muziek in al zijn schakeringen waar deze stad zo ruim mee bedeed is.

Hoewel mijn kennis over de historie summier is, wil ik toch graag tegemoetkomen aan het verzoek om een bijdrage te leveren aan een boek over 50 jaar geschiedenis van Lambardi.

Want Mannenkoor Lambardi viert dit jaar zijn gouden jubileum en heeft volgens mijn eerste indruk, in haar bestaansperiode een bijzondere plek veroverd binnen de muziekcultuur van Helmond

Een muziekcultuur waarin de kwaliteit van de zang- en muziekgezelschappen heeft bijgedragen aan een nationale en internationale reputatie.

Ik hoop hier nog lang van te kunnen genieten.

Ik wens mannenkoor Lambardi van harte proficiat met dit jubileum. Ik ben er van overtuigd dat deze "gouden kelen" zullen zorgen voor een klinkende toekomst.

A stylized, handwritten signature in black ink. It consists of a large, sweeping 'J' that loops around and ends with a horizontal stroke.

Drs. A.A.M. Jacobs
Burgemeester van Helmond

Voorwoord oud-burgemeester

Een halve eeuw Lambardi biedt een goede gelegenheid voor een terugblik en het bestuur van de jubilerende vereniging heeft dan ook het plan opgevat om in boekvorm de historie van Lambardi weer te geven.

Mij is gevraagd om hieraan een bijdrage te leveren en aan dit verzoek kom ik graag tegemoet.

Mannenkoor Lambardi, in oktober 1952 opgericht, behoort tot de oudere zangverenigingen, die momenteel nog actief zijn in onze stad. In de afgelopen 50 jaar heeft Lambardi zich een belangrijke positie weten te verwerven binnen het culturele leven in Helmond.

Regelmatig vinden uitvoeringen plaats, zowel in binnen- als

buitenland, waardoor velen kennis hebben kunnen nemen van het gevarieerde repertoire van het koor en daarvoor grote waardering hebben gekregen. Ook samenwerking met andere culturele verenigingen tijdens uitvoeringen wordt niet geschuwd. Om de kwaliteit met andere zangverenigingen te kunnen meten neemt Lambardi regelmatig deel aan concoursen. Lambardi is een actieve vereniging, waarbinnen loyaliteit en sfeer een belangrijke rol speelt.

Het grote ledental van het koor heeft daar ongetwijfeld mee te maken

Deze boekuitgave betreft een terugblik op 50 jaar Lambardi. In diverse vormen wordt de geschiedenis van de vereniging weergegeven. De uitgave zal voor velen een leuk en waardevol herinneringsdocument zijn.

Een jubileum is echter ook een goed moment om in de toekomst te blikken. Daarbij valt op dat veel culturele organisaties te maken krijgen met vergrijzing door een beperkte aanwas van nieuwe, jongere, leden. Dit kan het voortbestaan op termijn bedreigen.

Wij leven in een tijd waar een grote diversiteit aan vrijetijdsbesteding zich opdringt, zodat het voor velen niet langer vanzelfsprekend is om lid te worden van een culturele vereniging. Dit geldt ook voor onze koren. Het is dan ook belangrijk dat organisaties zich richten op activiteiten met een zodanig programma dat ook jongeren zich aangetrokken voelen om actief deel uit te gaan maken van een culturele organisatie. Amateurkunst behoort immers een leuke, zinvolle en leerzame vrijetijdsbesteding te blijven waarvan velen, zowel actief als passief, kunnen genieten. Gelukkig heeft Lambardi ook oog voor deze problematiek en werkt er hard aan om het bestaan van de vereniging voor de toekomst veilig te stellen.

Het vorig jaar opgestarte initiatief 'Koor school', dat gericht is op werving van nieuwe leden, de continue aandacht voor kwaliteit en continuïteit, nadenken over en aanbieden van een variëteit van repertoires, zijn allemaal activiteiten waaruit blijkt dat het koor ook met de toekomst bezig is. Ik hoop daarom dat ook de komende 50 jaar Lambardi een begrip zal blijven in Helmond en omgeving.

Tot slot wil ik het bestuur en alle leden van harte feliciteren met het jubileum en ik wens u allen veel plezier en succes toe met de komende activiteiten

Mr. W.J.B. van Elk Oud-burgemeester van Helmond

50 Jaar Mannenkoor Lambardi

Dit jaar is het 50 jaar geleden dat een aantal zangersvrienden de basis heeft gelegd voor wat nu Mannenkoor Lambardi heet.

Dat is een lange tijd en de jonge mannen van toen zijn inmiddels voor een groot deel niet meer onder ons, maar wat zij zijn begonnen onder de naam Helmonds Koor '52 is in de loop der tijd uitgegroeid tot een koor van importantie met een koorklank en kwaliteit waar we heden ten dage trots op mogen zijn.

En trots dat zijn wij Lambardisten dan ook niet alleen op onze koorklank en zangkwaliteit, onze solisten, onze dirigent en ons repertoire maar zeer zeker zijn wij trots op onze vriendschapsband die wij in de loop der jaren niet alleen hebben weten te creëren maar

die we door de jaren heen hebben weten vast te houden.

Tevens zijn wij er trots op binnen de Helmondse culturele gemeenschap onze eigen plaats te hebben verworven en zijn we dankbaar voor de reacties die wij regelmatig na optredens mogen ontvangen.

Dat sterkt ons om op de 50 jaar geleden ingeslagen weg voort te gaan. Tevens weten wij dat wij ook buiten onze stadsgrenzen een naam hebben opgebouwd die voor de toekomst aan het koor ook verplichtingen oplegt. Wij zullen met alle mogelijke middelen trachten hieraan tegemoet te komen. Naast de kwaliteit die wij nastreven, hebben wij ook oog voor de kwantiteit.

De zeer geslaagde koorschool, die voor de broodnodige aanvulling heeft gezorgd, wordt gedragen door het hele koor en de dirigent heeft er voor gezorgd dat wij op een totale sterkte van zo'n 80 zangers kunnen rekenen.

Voor het jubileumjaar is een speciaal programma samengesteld, met tal van activiteiten door het jaar heen. Hoogtepunt uit dit jubileumprogramma is een groots concert met werken van Verdi dat zowel in Helmond als in Eindhoven wordt uitgevoerd. Koor en directie hebben zich voor het welslagen hiervan, gedurende meer dan een jaar, zeer ingespannen.

Alles wat in de loop van de achter ons liggende 50 jaar heeft plaatsgevonden en alles wat daarin is bereikt, is het resultaat van de geweldige samenwerking binnen het koor en de ondersteuning die wij van onze donateurs en sponsors hebben ontvangen.

Ik wil allen, die aan de groei en bloei van deze 50-jarige hebben meegewerkt, van harte dank zeggen.

De samenstellers van dit gedenkwaardige jubileumboek wil ik gaarne danken voor het uitzonderlijke werk dat zij hebben verricht.

Tot slot wens ik ons mannenkoor, de trouwste supporters de partners en verder allen die Lambardi een goed hart toedragen, nog vele, vele goede jaren en uiteraard een fantastisch jubileumjaar.

Harry Stoop
Voorzitter

Het kan niet eeuwig lente blijven Eens wordt het zomer!

Waarmee ik maar wil zeggen dat 50 jaar in een mensenleven weliswaar een respectabele leeftijd is, terwijl een vereniging dan pas de volle wasdom heeft bereikt en haar bestaansrecht heeft bewezen.

Voor u ligt het verhaal van 50 jaar Sturm und Drang. Geboren uit het initiatief van een aantal ongeduldige zangliefhebbers die zich in 1952 losmaakten uit de bestaande groep omdat ze méér wilden, en beter, en sneller.

Hun ambitie, élan, werklust en muzikaliteit trok ook de juiste dirigent aan (directeur zeggen ze ook wel bij Lambardi). Een snelle opswing was het resultaat. Het koor kende een voorspoedige start en een evenwichtige groei in ledental en muzikaal gehalte.

Op 15 oktober 1957 kreeg deze vereniging de dirigent waar het recht op had. Frans van de Goor, telg uit een Eindhovenens dirigenten geslacht, begiftigd met een stembereik van countertenor tot bas, muzikaal tot in het kruin, markant en inspirerend, veeleisend en kameraadschappelijk maar bovenal een natuurtalent als dirigent.

30 jaar heeft hij het koor op voortreffelijke wijze geleid naar steeds nieuwe muzikale uitdagingen. Opera, 19e eeuwse en eigentijdse musicals, Oost Europese religieuze muziek en polyfone oude en zeer moderne meesterwerken. De bibliotheek van Lambardi is het stille bewijs van deze muzikale actieradius en vormt inmiddels een kostbaar bezit.

Uitvoeringen met de Kon. Stadsharmonie Phileutonia, het Helmonds Muziek Corps, de Helmondse Orkest Vereniging, Accordeana, Helmond A(ddy) K(kleyngeld), Toneelvereniging Genesis, Het Brabants Orkest, Trio Louis van Dijk, Kon. Harmonie Deurne, Stedelijk Helmonds Concertkoor. Om alleen maar te spreken over mijn periode van oktober 1967 tot januari 1978. Dirigent, bestuur, leden en achterban liepen op hun tenen en soms op het randje van het haalbare. Dynamiek en plezier vormden de hoekstenen van de Lambardi familie en hielden de boel bij elkaar want velen voelden zich daarbij thuis.

Lambardi heeft ook fantasie en lef. Want hoe is het anders te verklaren dat het bestuur in 1967 onder leiding van de legendarische, toenmalig 65-jarige Cees Tel op zoek ging naar een voorzitter "van buiten." En terug durfde komen met een 28-jarige jongeling om een club te leiden van zo'n kleine honderd zangers in de leeftijd tussen globaal 25 en 75 jaar. Meezingen mocht ik ook. Maar, na een kleine test bij Frans van de Goor, bij de uitvoering liever niet.

Ook muzikaal staat Lambardi open voor verandering en vernieuwing. Na de flamboyante Frans van de Goor richtten de leden zich onbevooroordeeld op de ingetogen Ton Slegers waardoor het zo noodzakelijke begrip voor een wat andere muzikale inkleuring een echte kans kreeg. Lambardi vaart wel met Ton's kwaliteiten, het koor heeft wederom de directeur die het verdient. Ik wens dirigent, bestuur en leden een zonnige zomer!

Teun Kees, ere-voorzitter

Lambardigevoel levenslang

Toen ik vlak na de viering van het 25-jarig jubileum van Lambardi aantrad als voorzitter kon ik nog niet bevroeden, dat ik bij het gouden jubileum gevraagd zou worden een bijdrage te leveren aan het uit te brengen gedenkboek. Maar zo gaat dat bij Lambardi: als je aftreedt als voorzitter van de Vereniging word je automatisch (en terecht) geacht voorzitter van de Stichting te worden en als je deze functie overdraagt, word je weer automatisch lid van de Stichting. Zo blijf je “levenslang” aan de Lambardi-kar gebonden.

De hoogtepunten tijdens mijn voorzittersperiode waren talrijk, maar ik noem er slechts enkelen. Wat te denken van het aantreden van het honderdste lid in april 1978 in de persoon van Cees Toemen. Honderd bleek hij nader inzien wel wat veel, omdat een aantal podia te klein was, het aantal kostuums, alsmede het bladpapier te kostbaar en de dirigent als een soort brigadegeneraal aan zo'n club leiding moest geven.

Maar alla, de Kattenhimmel, bij gelegenheid van Helmond 800, hebben we met z'n allen goed op de planken gezet in het toen nog nieuwe Speelhuis. Datzelfde Speelhuis werd in 1982 op zijn kop gezet (alle stoelen midden in de zaal eruit en onze eigen “en ronde”) om het 25-jarig jubileum van Frans van de Goor en het 30-ste van Lambardi te vieren, waarbij de Lambardinas zich duchtig weerden in een groots gezongen hulde.

We trokken er in deze periode ook op uit: nee niet naar Canada, maar bijvoorbeeld wel naar Lindenholzhausen, waar we in een tent aan het daar georganiseerde festival deelnamen.

Dirigent Frans van de Goor zag die tent staan en zei “Ik had net zo goed in mijn overall kunnen komen” Maar toen het resultaat bekend werd, was hij toch blij in smoking te zijn! Ik noem verder de reizen naar St.Vith en St.Nicolaasga (wat hebben we toch met St?)

Lambardi trad ook in mijn voorzittersperiode zeer geregeld op met andere verenigingen: harmonieën, zoals H.M.K, Phileutonia en de Koninklijke uit Deurne en met bevriende koren en ensembles uit de regio. Er was tijdens de “eigen” optredens een sterke hang naar operazingen. Vele uitvoeringen stonden in het teken hiervan, meestal met ondersteuning van eigen of ingehuurd solisten, op wie we altijd konden rekenen. Het kan daarom geen toeval zijn, dat voor het 50-jarig jubileum werken van Verdi de boventoon gaan voeren. De zorg om het (gezond) voortbestaan van Lambardi houdt iedere voorzitter bezig. Niet voor niets was er de actie 1+1=100, niet voor niets de werving in de wijken van Helmond en tijdens de Aktie Overschotje. Net voor niets de regelmatige advertenties en de persoonlijke benadering door de leden. Niet voor niets is het prima initiatief van de koorschool ontstaan en uitgewerkt, waardoor Lambardi naar aantal en leeftijdsopbouw de toekomst zonnig tegemoet kan blijven zien. Aan dit vertrouwen sluit ik mij van ganser harte aan.

Ik wens Lambardi veel geluk met het 50-jarig jubileum en ik blijf het koor, ook in de verdere toekomst, als lid van de Stichting zeker volgen en een warm hart toe dragen.

L . P . B . Ham, oud - voorzitter

Proficiat Lambardi

Het was tijdens de extra ledenvergadering op 26 oktober 1986 dat ik werd gekozen tot de nieuwe voorzitter van Mannenkoor Lambardi en dat Leo Ham de voorzittershamer aan mij kon overdragen.

Ik herinner mij nog heel goed, dat tijdens een receptie op het stadskantoor, ons huidig erelid Louis van Gastel mij polste of ik voor een aantal jaren de bestuurlijke leiding van MK Lambardi op mij wilde nemen. Nadat mij de positie en taak van het voorzitterschap duidelijk was geworden, heb ik, na enige aarzeling, ja gezegd.

Belangrijk was dat de voorzitter niet noodzakelijkerwijze veel verstand hoefde te hebben van muziek en hij hoefde ook geen mooie stem te hebben, want van hem werd niet verwacht dat hij mee zou zingen. Wat werd dan wel van hem verwacht, zult u zich misschien afvragen.

Vice voorzitter Louis van Gastel en ook scheidend voorzitter Leo Ham gaven mij destijds helder aan, welke zaken naar hun mening belangrijk waren om op een goede wijze invulling te geven aan het voorzitterschap van MK Lambardi.

In essentie kwam het hierop neer: initiatiefrijk zijn, sturend leiding geven, het koor op een juiste wijze vertegenwoordigen, belangstelling tonen voor de leden en meeleven met hun wel en wee.

Het aardige was dat er meteen enkele uitdagingen op mij lagen te wachten. Dirigent Frans van de Goor zou het koor eind 1987, na dertig jaar fantastisch werk, gaan verlaten.

Zijn afscheid viel samen met het 35-jarig bestaan van MK Lambardi.

Reden om met een mooi operaconcert afscheid van Frans te nemen. In de persoon van Ton Slegers hebben we gelukkig een geweldige dirigent in zijn plaats aan ons koor kunnen binden. Ton, hoewel hij een heel andere aanpak had dan zijn voorganger, wist in korte tijd de mannen voor zich te winnen en wordt nog steeds op handen gedragen. Chapeau Ton.

Ik heb gelukkig altijd mogen werken met mensen in het bestuur, die zich enorm inzetten, die meedachten en mee wilden vernieuwen.

Zo hebben we al snel de programmacommissie een aangepaste taak gegeven; meer plannen op langere termijn, hetgeen zeer belangrijk is voor dirigent en koor. In 1992 heeft het koor een fantastisch 40-jarig jubileum kunnen vieren.

Als eerste amateur-gezelschap optreden met groot orkest en fijne solisten in het net geopende Muziekcentrum Frits Philips in Eindhoven is natuurlijk wel heel bijzonder.

De jubileumreis naar Kassel was een groot feest. Onze oud stadgenoot René Claassen, verbonden aan het Staatstheater Kassel, heeft nog voor ons gezongen op onze feestavond.

Voor mij persoonlijk was de concertreis in mei 1995 naar Engeland, met een optreden in Parade Gardens in Bath als onderdeel van het Bath International Music Festival, wel heel bijzonder.

Een geweldige reis met prachtige herinneringen.

En zo kan ik nog heel veel grote en kleine concerten, Caeciliafeesten en uitstapjes noemen, die indruk op mij hebben gemaakt.

In het bestek van mijn bijdrage aan het jubileumboek voert dit echter te ver. Ik wil besluiten met te constateren dat wij, en dan bedoel ik Irma en mijzelf, een fantastische tijd hebben gehad bij het koor. Wij hebben ontzettend genoten van de vele optredens en activiteiten van het koor.

Maar het meest hebben we genoten van de hartelijkheid, de warmte en vriendschap die we mochten en nog steeds mogen ondervinden van alle leden en hun dames.

Verder doet het mij veel plezier dat ik als voorzitter van de Stichting MK Lambardi nog steeds bij het wel en wee van het koor ben betrokken en dat ik vanuit die rol nog steeds wat voor het koor kan betekenen.

Leon Fransen , oud - voorzitter

Lambardi 50 jaar jong, van harte gefeliciteerd.

Toen ik in 1987 dirigent van Mannenkoor Lambardi werd, hoorde ik al snel en veelvuldig de kreet: "Bij Lambardi kan alles !"

Nou, dat heb ik inderdaad zo mogen ervaren. Wordt er tot een optreden of evenement besloten, dan gaan er letterlijk en figuurlijk "de schouders onder." Hoe moeilijk en tijdrovend de klus soms ook is, steeds zijn er vele leden tot actie bereid.

Vele Lambardisten tonen hun betrokkenheid in de verschillende commissies die Lambardi rijk is. Deze sterke innerlijke kracht (die het ook in moeilijker tijden en bij mindere momenten niet laat afweten) is het, die een vereniging sterk en sociaal maakt. Het zal duidelijk zijn dat het voor een dirigent in zo'n betrokken omgeving

prettig werken is. Vooral, omdat daarbij centraal staat: kwaliteit leveren.

Ook in de toekomst wil Lambardi die kwaliteit blijven leveren. Dit was bijvoorbeeld in het jaar 2000 de reden om tot actie over te gaan, wat resulteerde in het oprichten van een koorschool.

Ook hierbij was de inzet van veel koorleden, zowel in de voorbereidende fase als tijdens de koorschoolavonden, bewonderenswaardig en grotendeels bepalend voor het grote succes van onze koorschoolactie. Maar hiermee zijn we er natuurlijk niet.

Aandacht voor "een toekomst op niveau" moet er blijven, niet alleen bij het bestuur, maar bij alle "Lambardisten." Het zijn momenteel geen gemakkelijke tijden voor (mannen)koren.

Extra zorg en investeren is dus geboden. Inbreng van nieuwe jongere leden en van nieuwe frisse ideeën is van levensbelang. Die noodzakelijke wil om te presteren, die in het verleden al vele muzikale hoogstandjes heeft opgeleverd, zal zich nu met nieuw elan moeten richten op onze toekomst, waar ik alle vertrouwen in heb, want:

Bij Lambardi kan alles !

Het kan dan eigenlijk ook niet anders, dan dat deze vereniging in zo'n positieve sfeer ook in de jaren na dit gouden jubileum weer vele muzikale hoogtepunten zal gaan beleven,

En dat is wat ik de Mannenkoor Lambardi van harte toewens

*Ton Slegers,
dirigent*

Jubilerend Lambardi,

Vijftig jaar Lambardi. Dat betekent 50 jaar zang, vereniging, muzikale inspanning en ontspanning, plezier en droefenis.

Lambardi is meer dan een groepje zangers. Het is een vereniging van betrokken mensen, van leden maar evenzeer van de families en de fans er omheen.

Samen worden de grote, vreugdevolle gebeurtenissen uit het leven meebeleefd, maar ook de tragische momenten. Het is "lang zal hij leven", maar ook "Ecce quo modo moritur" met een oprechte brok in de keel.

Met mijn bijna 30-jarig lidmaatschap als zanger en, wat minder lang, als 2^e dirigent besef ik deel uit te maken van het grootste deel van de historie van Lambardi. Inmiddels ken ik Lambardi langer dan mijn eigen vrouw. Je kunt overigens met beide getrouwd zijn!

Omdat over de historie van Lambardi elders ongetwijfeld al uitgebreid wordt geschreven, wil ik liever wat kwijt over mijn eigen relatie tot Lambardi.

We schrijven 1972. Na jarenlang elders te hebben gestudeerd en gewoond keerde ik terug naar mijn geboortestad Helmond.

Een van de eerste dingen waarnaar ik op zoek ging, na een woonkamer, was een koor.

Vanaf mijn kinderjaren was zingen een onafscheidelijk deel van mijn leven geweest; tot aan 1972 als lid van het Tilburgs Studentenkoor (TSK). Twee neven adviseerden me mannenkoor Lambardi, waar ze toentertijd nog zelf lid van waren. Eerlijk gezegd had ik er nog nooit eerder van gehoord. "Kom maar eens op een maandagavond luisteren." Aldus geschiedde.

Sindsdien zijn er weinig Lambardiloze maandagavonden geweest. Het koor was toen volop repeterend voor een concert met hoogtepunten uit het 20-jarig Lambardi bestaan.

Ik werd door enkele facetten gegrepen. Wat een geluid kwam er uit dat koor, gewend als ik was aan het veel lichter klinkende kamerkoor.

En voor dat koor stond een tomeloos energieke dirigent, Frans van de Goor, die schijnbaar moeiteloos al dat mansvolk met eenvoudige gebaren in zijn greep had, met enorme verschillen tussen pianissimo's en fortissimo's.

In een avond tijd werd een enorm repertoire afgewerkt. Het betrof bepaald geen "wil je zingen, zing dan mee liedjes." Het was degelijke kost. In mijn geest waart nog het Stabat Mater van A. Diepenbrock rond.

Een koor met "ballen" dus.

Mijn keuze was gemaakt. Bij dit koor wilde ik zingen. Daar kon je mee voor de dag komen.

Dit is zo gebleven. Als Lambardi optreedt dan "staat" er een mannenkoor dat dwingt tot luisteren.

Na enkele jaren werd ik gevraagd als lid van de muziekcommissie, nu programmacommissie geheten, waarvan ik tot op heden deel uitmaak.

De democratiseringsgolf van de jaren '60 had ook de korenwereld bereikt.

De leden wilden inspraak in het repertoire en de concertagenda. Dit betekende jaarlijks enkele zeer intensieve avonden in huize van de Goor, die doorgaans zeer Bourgondisch en op een zeer laat tijdstip eindigden.

Al heerste bij sommige koorleden daarover wel eens twijfel, er werd zeer serieus gewerkt, hele concerten werden in elkaar gezet.

En evenals nu in de programmacommissie, kwam het hele reilen en zeilen van Lambardi ter tafel.

De vergrijzing van het koor was nog geen item maar wel bijvoorbeeld de vergrijzing van het luisterend publiek.

Hoe kunnen we een jonger publiek trekken was een regelmatig terugkerende vraag.

Dit leidde tot bepaalde initiatieven op het terrein van repertoirekeuze, het uitnodigen van een close harmony groep e.d.

Mijn relatie met Lambardi kreeg op zeker moment een totaal nieuwe kleur.

Het was een klap toen onze zeer gewaardeerde 2^e dirigent Antoon Leenders plotsklaps het leven liet. Een van de steunpilaren van de vereniging viel weg.

Een paar weken later stelde een bestuurslid me na een repetitie aan de bar quasi terloops de vraag: "Is dat niks voor jou, 2^e dirigent?"

"Aan zoiets heb ik eerlijk gezegd nog nooit gedacht. Ik heb er ook geen spat verstand van."

"Nou goed, denk er over na en laat het volgende week maar weten."

Onderweg naar huis in de auto richting Bakel sloeg de onrust toe. Maar die was al bijna over alvorens ik thuis arriveerde. Dit was weer eens een nieuwe uitdaging. Maar ja, hoeveel tijd zou me dat gaan kosten?

Een week later: "Ik wil het doen, maar ik heb wel hulp nodig want ik weet van toeten noch blazen. Het enige wat ik kan is zingen en een beetje piano spelen."

Dirigent Ton Slegers: "Gewoon met lef voor het koor gaan staan, ik help je wel met een aantal grondprincipes."

Het leek me echter raadzaam om wat meer aan de weet te komen. Cees Toemen snorde een, naar zijn zeggen, snelcursus voor me op van 10 avonden. Dat leek me wel wat. Op de introductieavond bleek dat al spoedig een vergissing te zijn. De cursus bij de betreffende Gregoriusvereniging bleek drie maal 30 avonden te omvatten, voor de vluggerikken twee maal dertig. Dat laatste lukte me gelukkig. De kous was daarmee nog niet af.

Daarna volgde nog de 3-jarige dirigentenopleiding bij de SNK. Ik had de smaak te pakken gekregen.

Wat ik aanvankelijk niet wilde vanuit het principe: ik kom een avondje zingen voor pure ontspanning en ontstressing en anders niets, gebeurde alsnog, muziek werd een tijdverslindend dominant deel van mijn leven, elke dag.

Het is mijn lust en mijn leven geworden. Had ik dit eerder geweten.....!

Het was spannend, die eerste keer dat Ton verstek liet gaan en ik Lambardi een halve repetitie aan het zingen moest zien te houden. Daar sta je dan als beginnend cursist voor je eigen medezangers die natuurlijk zeer benieuwd zijn.

Hoe zal die het er vanaf brengen ? Na afloop een typisch en welgemeend Lambardi-applaus.

Overigens gevolgd door een zeer relativerende opmerking: "Ge hed ons behoorlijk goed baai kenne hauwe." Zo, die zat.

Tussen die eerste keer en nu zitten al weer vele jaren en vele (partij-)repetities. Helaas, voor mij althans, laat dirigent Ton Slegers zelden of nooit verstek gaan als het er op aankomt. Dus heb ik maar enkele keren het genoegen mogen smaken officieel Lambardi te mogen dirigeren.

Ik mag inmiddels uit ervaring vergelijkingen maken met andere koren en kan daarom zeggen: als je voor Lambardi staat en je hebt de opslag gegeven dan gebeurt er wat. Dan komt muziek tot leven.

En daar draait het uiteindelijk toch allemaal om. In een koor telt niet je maatschappelijke status of wat dan ook. Wat telt is dat je plezier beleeft aan het zingen, dat je samen na hard werken muzikale prestaties levert, dat je het luisterend publiek weet te boeien en te ontroeren.

Zonder op te scheppen durf ik te zeggen dat al deze ingrediënten bij Lambardi aanwezig zijn en als zodanig worden uitgedragen.

Lambardi proficiat. Er zit muziek in je toekomst

Lambardilid Frans Martens 2^e dirigent

Beste zangersvrienden,

Ik wil gaarne voldoen aan uw verzoek een stukje te schrijven i.v.m. het 50-jarig jubileum van mannenkoor Lambardi.

Over het koor en mijn 30-jarig dirigentschap is zo enorm veel te vertellen, dat er een boek over te schrijven zou zijn, dus daarom maar enkele punten vermelden uit het rijke verleden.

In 1957 werd ik benaderd door het bestuur om dirigent te worden van het Helmonds Koor '52. Ik werd vooraf gegaan door mijn vriend Jan van der Peet, dirigent van het eerste uur.

Daarna werd mijn broer Piet van de Goor voor een korte periode dirigent, die om bepaalde redenen niet langer beschikbaar was.

Dan begint mijn verhaal als dirigent en dat over een periode van 30 jaren.

Voor mij was het een enorme overgang van dirigent van het Eindhovens Christelijk Protestants Mannenkoor naar koor '52 in Helmond.

De taal zou ik nooit kunnen leren, maar de mensen des te beter. Fijne kerels met het muzikale hart op de juiste plaats.

Na enkele jaren hard studeren kwam de drang om een grammofoonplaat te maken.

De naam Helmonds Koor '52 werd door producent C.N.R. niet geschikt geacht en zo ontstond de naam Mannenkoor Lambardi.

Het koor groeide in kwantiteit, maar vooral in kwaliteit. Dit had tot gevolg dat successen niet uitbleven en met een machtig koor van meer dan honderd zangers, trok zulks de aandacht van vele instanties.

Ook radio-omroepen bleken belangstelling te hebben voor M.K. Lambardi. Ik noem hiervan alleen het voornaamste optreden voor de radio n.l. de eucharistieviering van de K.R.O. vanuit de Leonarduskerk, tijdens welke viering wij de beroemde Mis van J.de Klerk uitvoerden.

In deze periode werd Lambardi ook uitgenodigd door het K.N.Z.V. om op haar jaarvergadering een voorbeeld-concert te geven, vooral ook om hier de polyfone muziek te promoten.

Na het optreden van Lambardi nam Jos Franken Sr. het woord en stelde dat M.K. Lambardi, ondanks de grote bezetting, een voorbeeld had gegeven van doorzichtig en evenwichtig polyfonie zingen.

Het was natuurlijk niet altijd rozengeur. Ook in die tijd waren er ups en downs, maar de vriendschap overwon alles. Het hoofdmotief was, en is nog steeds: studeren en zingen om steeds hoger te komen op de muzikale ladder. Het zal u niet verbazen mijn vrienden, dat Lambardi een werkelijk deel van mijn leven is geworden.

Onvergetelijk voor mij zijn de vele muzikale hoogtepunten en jubilea, waarvan mijn 25-jarig dirigentenjubileum het meest is bijgebleven. Dit was ook het jaar van de onderscheidingen voor mij: een Koninklijke en een speciale onderscheiding van het K.N.Z.V.

Ik leef nog steeds mee in alles wat Lambardi betreft en clubblad "De Stem van Lambardi" houdt mij goed op de hoogte. Ik ben zeer verheugd, dat het zo goed gaat met Lambardi en vooral met de vele nieuwe leden, prachtig!!

Ik wens Lambardi en haar dirigent Ton Slegers in de toekomst veel succes toe en mooie concerten, maar vooral heel veel vriendschap en saamhorigheid.

Dan kan ik het koor en haar dirigent en bestuur uit de grond van mijn hart feliciteren.

PROFICIAT MANNENKOOR LAMBARDI met uw 50-jarig jubileum!!!

Frans van de Goor, dirigent van 1957 - 1987

Mannenkoor Lambardi is voor mij al heel lang een begrip. Zelf heb ik vroeger op de St. Jozefschool in Helmond gezeten wat dus betekende dat je groot werd gebracht met muziek. Theo Driessen was hoofd van de school en zorgde ervoor dat je vanaf de eerste klas iedere dag zangles kreeg, dit gekoppeld aan het notenschrift wat geleerd werd d.m.v. het wardsysteem. Verschillende Lambardi zangers hebben dezelfde leerschool doorlopen en weten waarover ik praat.

Mijn interesse voor de piano is in eerste instantie gewekt door de huidige dirigent van Lambardi, Ton Slegers, die toen ik nog maar

een peuter was, bij mij thuis piano kwam oefenen (hij woonde om de hoek). Aanvankelijk speelde ik alleen nog maar wat melodieën na die Ton op de piano fabriceerde. In de periode dat hij op de kweekschool in Dongen zat, kreeg ik van hem mijn eerste pianolessen. Deze waren gratis en Ton is de enige pianoleraar geweest bij wie ik zelfs geld kon verdienen. Om de zoveel weken kreeg ik zogenaamd een proefwerk waarbij vooraf de stukken werden opgegeven die ik een week later foutloos moest kunnen spelen.

Mijn eerste contact met Lambardi als pianist/organist dateert uit de periode dat ik vaste begeleider was bij het toenmalige Stedelijk Helmonds Concertkoor van Roland de Kroon. We voerden toen de mis in F groot van Anton Bruckner uit welke op tourbeurt gedirigeerd werd door Frans van de Goor en Roland de Kroon.

Ook tijdens mijn conservatoriumstudie heb ik Lambardi regelmatig, o.l.v. Frans van de Goor, pianistisch mogen ondersteunen. Op een gegeven moment vroeg Frans of ik iemand wist die hem op maandagavond tijdens een repetitie zou kunnen vervangen. Toevallig wist ik wel iemand, Ton Slegers, die inmiddels zijn sporen in het koorwereldje ook al had verdiend. Helaas kon hij maar een halve repetitie vervangen daar hij op maandagavond reeds bij een ander koor verplichtingen had. Deze eerste kennismaking tussen Ton en Lambardi was heel goed bevallen en iedereen weet hoe dit uiteindelijk is afgelopen.

Mannenkoor Lambardi is bij mij overgekomen als een goed georganiseerd, hard werkend koor, waarbij ontspanning een belangrijk gegeven is, echter eerst nadat een goed verzorgd optreden is neergezet. De concertreizen naar Engeland en Duitsland zijn hier voor mij een duidelijk voorbeeld van en staan voor altijd in mijn geheugen gegrift.

Onlangs had ik de eer om het koor in dit jubileumjaar in de St. Jan te Den Bosch te mogen begeleiden en ik kijk nu al uit naar de jubileummis in oktober waarvoor Lambardi ook mijn medewerking heeft gevraagd en de solistenrepetitie in september voor het Verdi jubileumconcert.

Tot slot wil ik het bestuur, alle leden en dirigent van harte feliciteren met het 50-jarig jubileum en alle succes toewensen, nu voor de diverse jubileumconcerten en straks voor de toekomst.

René van de Laar.pianist

Als pianist bij Lambardi.....

Voor zover jullie het nog niet weten, ik ben de nieuwe pianist van Mannenkoor Lambardi, om precies te zijn al twee jaar, de hoogste tijd om me voor te stellen dacht ik zo.....

Zoals ik al zei ben ik pianist van beroep, ben twee jaar geleden afgestudeerd aan het conservatorium te Maastricht en werk momenteel als pianist en repetitor bij mannenkoor "De Mastreechter Staar", Mannenkoor Borgharen, bij de musical "Aïda" van Joop van den Ende en natuurlijk bij Mannenkoor Lambardi.

Na een stroef begin bij dit laatstgenoemde koor, verliep de samenwerking steeds beter en om het koor beter te leren kennen (op 't persoonlijke vlak) besloot ik om mee te gaan met de jubileumreis naar Duitsland, eind mei 2002.

Een wereld ging voor mij open, nog nooit zo'n gezellige club meegemaakt als dit.

Naarmate de dagen vorderden werd ik steeds meer opgenomen in dit bonte gezelschap van alleenstaande mannen. (Later begreep ik dat de vrouwen niet mee mochten, maar zich later bij het gezelschap zouden voegen).

Kortom een zeer geslaagde reis en ik hoop er nog veel van dit soort te mogen meemaken.

Ik wens Lambardi nog zeer vruchtbare repetities toe en een zeer goede concertreeks in het Frits Philips Muziek Centrum in Eindhoven en in de Braak in Helmond. Verder hoop ik jullie daarna nog vaak te mogen ondersteunen met mijn solide pianospel.

Lambardi van harte gefeliciteerd met jullie gouden jubileum.

Michiel Ballhaus
pianist

Koorleden aan het woord

Wat kan de tijd hard gaan. Toen ik lid werd van Lambardi was ik een van de jongste leden. Nu ben ik op twee na de oudste bariton en op elf na het oudste lid van ons koor. Het was in het jaar 1959 toen ik als jong zakenman benaderd werd door nu ons oudste lid Bert Bijsterveld. Hij wilde mij donateur maken van Lambardi, al was het maar voor vijf gulden per jaar.

Ik vertelde hem dat ik er over zou denken en de week daarna zou laten weten hoe of wat, want vijf gulden voor een jongen die pas twee jaar een zaak had en met niks was begonnen, was dit misschien wel niet verantwoord. Ik heb dit met mijn vrouw Adrie besproken en voorgesteld om lid te worden. Ik had als schooljongen gezongen in het Lambertuskoor onder leiding van broeder Benignus. Zij was hierover zeer verbaasd, temeer omdat ik in mijn verkeringsstijd totaal niet geïnteresseerd was in operamuziek zoals toen in die tijd het radioprogramma "Belcanto." Maar zoals altijd is er niets zo veranderlijk als een mens. In plaats van donateur ben ik toen lid geworden van Lambardi.

Het was eerst wel even wennen, maar door de kennissen en zangersvrienden die je kreeg, vooral na afloop van de repetitie was ik bij Lambardi niet meer weg te slaan. Als ik me niet vergis was toen de contributie 50 cent per week die meestal betaald werd aan de toenmalige penningmeester Jan Kusters. Als het dan pauze was tijdens de repetitie bij Atgier, riep Jan altijd: "contributie heren!." Van die twee kwartjes was 10 cent bestemd voor het Caeciliafeest en 15 cent voor het kostuumfonds.

Ook werden er acties op touw gezet ten bate van dat fonds o.a. door de verkoop van lucifers. Van de pakken van tien doosjes lucifers heb ik er, doordat ik een groentewinkel had annex levensmiddelen, nog diverse aan de man gebracht voor de prijs van een gulden. Dat was voor die tijd, eind jaren vijftig begin zestig veel geld, want een pak lucifers kostte toen maar vijf en dertig cent.

Later is dit allemaal veranderd onder het penningmeesterschap van Ted Hooglugt naar ik meen. Dit was een kleine beschrijving van hoe het allemaal gekomen is. Zelf heb ik ooit drie jaar in het feestcomité gezeten wat toen enkel tot doel had het Caeciliafeest te doen slagen.

Er waren toen geen donateurs om het voor de zangers een kosteloze avond te laten zijn.

We moesten toen roeien met de riemen die we hadden. Links en rechts werden toen bij diverse winkeliers cadeautjes opgehaald voor een loterij die, ook net zoals nu nog, als prijs gewonnen konden worden door het kopen van een lotje, toen tien cent. De opbrengst werd dan verdubbeld door de penningmeester en dat was het dan.

Begin jaren zestig is er ook een Raad van Elf opgericht die dan op carnavalszaterdag voor het hele koor een feestje moest bouwen, uiteraard met de dames.

Aan het begin van de avond werd dan Prins Carnaval bekend gemaakt. Dat ben ik zelf ook een keer geweest, toen ik Sjef Verouden opvolgde als prins Ben de tweede.

In 1963 werd door een afvaardiging (Cor Gruyters en Toontje van de Vorst) van de toen pas opgerichte Keiebijters aan het koor gevraagd om een optreden te verzorgen op een kletsavond. Toenmalig dirigent Frans van de Goor had daar wel oren naar en vroeg in de pauze aan het feestcomité en de Raad van Elf om na de repetitie even te blijven.

Zo ontstond toen een groep zangers onder de naam Keiekwèkers (twee jaar later Keiegalmers) onder leiding van Frans van de Goor, met Helmondse teksten van ons lid Carel van der Sande. Zo is het allemaal ontstaan.

En volgens de Helmonds Courant zeer verdienstelijk want in de recensie stond 's maandags: "Keiekwèkers stalen de show."

Voor veel Lambardisten waren vooral de uren na de repetitie zeer in trek.

Er werd gekaart, gebiljart en vooral veel gezongen en gedronken.

Regelmatig kreeg café Atgier op maandagavond veel bezoek van mensen die van zingen en gezelligheid hielden. Hieronder was ook de recensent Thijs Senders van het toenmalige dagblad Oost-Brabant. Thijs was overal liefhebber van. Zingen, "pruiven" en biljarten hadden bij hem wel een bijzondere voorkeur.

Een kleine anekdote tot slot is wellicht leuk om te vermelden. Cees Tel en Jan Kusters waren aan het biljarten terwijl Sjef Verouden aan de bar een borreltje stond te nippen.

Toen er op die avond aan de stamtafel zoals gewoonlijk "Einsam klingelt ein Glöckchen" en "Herr Kapitän nimm mich mit auf der Reise" werd gezongen, konden Cees en Jan het niet nalaten mee te zingen. Nadat ze van diverse kanten applaus in ontvangst hadden genomen, wilden de twee doorgaan met hun spel, maar tot hun ongenoegen misten ze een bal, een biljartbal wel te verstaan.

Hij was gewoon weg. Totdat op een gegeven moment Thijs zich omdraaide van de bar naar het biljart toe en tot ieders verbazing die bal uit zijn mond toverde. Iedereen keek stom verbaasd, want men vroeg zich af hoe dat in godsnaam mogelijk was. Een circusact was er niets bij.

Dit zijn enkele van mijn mooie herinneringen, maar ik wil het hier graag bij laten.

Ben Jacobs, bariton
Lid sinds 1959

50 jaar Lambardi koorzanger

Enkele ervaringen uit mijn 50 jaar als lid van Lambardi.

Ik weet nog goed, ik was eerder lid bij het Helmonds mannenkoor en daar was toen onenigheid ontstaan.

Er werd een nieuw mannenkoor opgericht in hotel St.Lambert met als dirigent Jan van der Peet.

René Claassen, nu operazanger in Kassel Duitsland en Jan van der Peet kwamen vragen of ik daar bij wilde komen. Dat was in oktober - november 1952. Ik heb toen spontaan ja gezegd.

René kon toen al mooi zingen achter zijn groentekar.

Hij woonde toen in de Ameidestraat: groentezaak "Claassen van Loon."

Intussen ben ik nu 50 jaar lid van Mannenkoor Lambardi. Alles wordt er goed geregeld en georganiseerd. Dat vind ik geweldig. Prima dirigenten, onder andere Jan van der Peet, Frans van de Goor (30 jaar) en nu Ton Slegers. En goede voorzitters, zoals Piet Dirks, Cees Tel, Teun Kees, Leo Ham, Leon Fransen en nu Harry Stoop. Al deze personen heb ik meegemaakt, geweldige goede en fijne mensen. Meer kan ik er niet van zeggen.

Ik hoop, als mijn gezondheid goed blijft, dat ik nog lang lid mag blijven van ons Mannenkoor Lambardi.

Piet van Krieken, bariton
Lambardi lid sinds 1952

Beste zangersvrienden,

Zoals beloofd stuur ik jullie hierbij mijn bijdrage voor het jubileumboek, dat wordt uitgegeven ter gelegenheid van het 50 jarig bestaan van Lambardi.

Late fietsers stapten af, om te horen waar de zang vandaan kwam. Na enkele minuten luisteren, reden ze weer verder.

Morgen zou de dag weer vroeg beginnen.

"O bone Jesu" klonk.

De akoestiek was gunstig. Achter het zingende viertal, leden van het pas opgerichte mannenkoor "Helmonds Koor 52", het stenen klankbord van het kasteel-raadhuis. Tegenover hen de klankweerkatsende gevel van Begeman's fabriek.

Ze zaten, zoals na bijna elke repetitieavond bij St. Lambert, op de parkbank aan de oever van de "Zuid" en smetterden hun liederen de avondlucht in. Verliefde paartjes wandelden voorbij, luisterden even, om daarna weer hun bank op te zoeken.

Tussen de zangnummers werd door de zangers enthousiast gesproken over het nog jonge koor, de intensieve repetities, geleid door dirigent Jan van der Peet.

Sommige moderne zangnummers zijn muzikaal zeer moeilijk, vonden ze en vergden ook veel repetitietijd, zoals Hannibal's rit over de Alpen. Hierin zat een lastige tenorsolo, die daarom op concerten door twee eerste tenoren gezongen werd. De dirigent maakte dan een variërende keuze tussen Marinus van Hout, Leo Adriaans en René Claassen.

Ondanks de moeilijkheidsgraad van "Hannibal" werd het stuk toch door het kwartet ingezet op de parkbank: "Zon, Zee, Koren en Wijn, wat zou het leven rijker zijn." Veel verder kwamen ze echter niet zonder piano-ondersteuning. Dan maar liever de "Twaalf Rovers" gezongen, dat paste ook heel goed bij de avondstemming, vonden ze.

Zo vertolkten vier zangers uit een mannenkoor van ongeveer 100 zangers dit populaire nummer.

Voor ze 't wisten was het al laat geworden en zei een van de vier:

"Verdomme 't is al bekend elf ure. Ons vrouw zit op me te waachte."

Maar één compositie van Henk Badings, de vaste toegift bij concerten, feesten en andere gelegenheden, mocht niet ontbreken. Kort en krachtig, hoogstens anderhalve minuut lang, 'n tweestemmige canon met 'n formidabele muzikale climax:

"Wijnken ghij sijt groene, ghij maect mij veel te doene, ghij moet, ghij moet deur minen hals;

Als ic U heb ghedroncken, ghelijck ghi mij sijt ghesconken soe kan ic duijtsch noch walsch.

Nu wijnken gaet daer in, Nu wijnken gaet daer in. Wat baeten ons dusent nobelen als wij begraven zijn.

Als wij begraven zijn dusent nobelen. Wat baeten ons dusent nobelen als wij begraven zijn.

Op weg naar huis hoorden Bert Bijsterveld en ik vanuit "Café Spierings" in de Ameidestraat een prachtige tenor zingen. Het was Leo Adriaans met zijn krachtige brede stem en een geheel eigen timbre. Hij had zeker een grote zangcarrière kunnen maken met dat stabiele materiaal, meenden wij.

Hij wilde echter de risico's van het "onzekere zangersberoep" niet nemen, zoals hij eens vertelde.

Toen Bert en ik bijna thuis waren, hoorden wij uit de verte Leo's laatste toegift:

Wijnken ghij sijt groene...."

Met vriendelijke zangersgroeten,

René Claassen, Oud-lid van Lambardi

Verbonden aan het Staatstheater Kassel

De Koorschool

Beste zangersvrienden,

Hier dan een klein briefje hoe ik bij Lambardi ben gekomen.

Ik kom op een avond thuis van mijn werk en pak de krant. Mijn vrouw zegt: "Heb je dat artikel over Lambardi al gelezen? Nee nog niet" zeg ik. "Ja" zegt ze, "jij leest alleen maar sport." Goed, ik kijk verder in de krant en zie de advertentie van de Lambardi koorschool op maandagavond om 19.00 uur.

Ik dacht, dat is toch niets voor mij, want bij Lambardi kunnen ze allemaal goed noten lezen.

Mijn vrouw zegt "probeer het toch, het telefoonnummer staat erbij." Ik pak de telefoon en bel. Ik krijg de secretaris aan de lijn en vraag of ik nog lid kan worden van de koorschool.

Dat kan gelukkig. Ik vraag waar de repetitieavonden zijn en noteer het adres.

Op de eerstvolgende maandagavond ging ik naar de koorschool. Ik kom binnen en zie een man of twintig bijeen staan.

Er zijn dus meer mensen die de krant hebben gelezen, dacht ik. Binnen staan tafels en stoelen klaar met papier en potlood en we nemen plaats. Een voor mij onbekende heer stelt zich aan ons voor.

Het blijkt de dirigent te zijn. We stellen ons allemaal voor.

De les begint met toonladders en noten van a t/m g.

De dirigent zegt dat men vroeger muziek maakte zonder een vastgesteld plan.

Men speelde op gevoel. Later is men de melodieën gaan onderzoeken met de noten die ik al aangegeven heb. Om de tonen van een melodie te kunnen opschrijven gebruiken we het notenschrift. In dit notenschrift schrijft men muzieknoden op een notenbalk, die uit vijf horizontale lijnen bestaat.

Deze noten kunnen op of tussen de lijnen worden geplaatst. Om te bepalen welke noten op of tussen de lijnen horen, plaatst men aan het begin van de balk een muzieksleutel (g-sleutel of f-sleutel).

Een f-sleutel wordt ook wel bassleutel genoemd. De g-sleutel is de meest gebruikte sleutel.

Wij maken vervolgens zelf een notenbalk en de dirigent gaf de juiste hoogte en laagte van een noot. Zodoende leerden we al enkele melodietjes.

Na enkele weken ging het al een stuk beter en kregen we met het "grote" koor stemvorming van een zangpedagoge. Dit duurde ongeveer vijf lessen. We mochten toen een uurtje met het grote koor oefenen. In het begin was dat vreemd.

Tijdens het kerstconcert mochten we met de koorschool een kerstlied zingen (ons eerste optreden!) en dat ging niet slecht. Tijdens de 12^e les volgde een evaluatie en kregen we een certificaat uitgereikt. Daarna volgde nog een afscheidsborrel. Na enkele maanden met het koor meegezongen te hebben, werd de halfjaarlijkse ledenvergadering gehouden.

We werden geballoteerd en dit werd bekroond met een Lambardi speldje.

Sinds die tijd zijn wij met trots Lambardi-zangers

Willy van de Kimmenade
2^e bas sinds Nov.2000

Het ontstaan

Kort samengevat is het koor ontstaan uit een afscheiding van het Helmonds Mannenkoor. Een krantenartikel van 23 september 1952 bericht over het voornemen tot oprichting van een nieuw mannenkoor in Helmond door het afgetreden bestuur en een groep zangers die voorheen behoorden tot het Helmonds Mannenkoor.

Nieuw mannenkoor in Helmond

HELMOND, 23 september 1952

Het afgetreden bestuur en een groep zangers, die voorheen behoorden tot het Helmonds Mannenkoor hebben het voornemen een nieuw mannenkoor in Helmond op te richten.

Als directeur van dit nieuw op te richten koor werd aan gezocht de heer J.v.d. Peet. De heer van der Peet heeft deze uitnodiging aangenomen en zal de muziktechnische leiding van het koor op zich nemen.

Op een nog vast te stellen datum zal hij zijn plannen voor de toekomst van het koor uiteenzetten.

Met de voorbereidingen voor de oprichting van het koor zijn doende;

G.M.v.d. Wittenboer; P.A. Dirks; G. Sprengers; J. Kusters;
F. Vincent en C. van Hout.

Zeer binnenkort zal de oprichtingsvergadering plaats hebben.

Eerste dirigent Jan van der Peet

Hier is het allemaal begonnen

Zie verder onder voorzitter Piet Dirks